

מ"ת 25166/07/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 25166-07-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקש	פלוני
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר.

רקע דיוני

יצוין בקצרה כי המבקש הואשם יחד עם 17 נאשמים נוספים, במסגרת פרשה המכונה "פרשה 512", בשורה של עבירות אשר בוצעו במסגרת ארגון פשיעה, ובין היתר, ניהול ארגון פשיעה, סיוע לאחר מעשה, סיוע לרצח וסחר בסמים מסוכנים.

יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים. המבקש נעצר עד תום ההליכים וביום 2.2.17 הועבר להמשך מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. בהמשך אושרו למבקש חלונות התאוררות ואלה הורחבו, מעת לעת. ביום 2.6.19 נפל דבר. המבקש הפר את תנאי המעצר בפיקוח אלקטרוני בכך שהעביר ארבע טבליות סם מסוכן אל הנאשם 1 שבכתב האישום, וזאת עשה בתוך אולם בית המשפט ובטרם נפתח באותו היום הדיון בתיק העיקרי. בגין מעשים אלה, הוגש נגד המבקש ביום 17.6.19 בבית משפט השלום כתב אישום (להלן: "התיק בבית משפט השלום") וביום 30.6.19 הורה בית משפט השלום על מעצרו עד תום ההליכים. ערר שהוגש על החלטה זו נדחה בהחלטת מיום 11.8.19 (עמ"ת 36893-07-19).

במקביל להליכים אלה החליטה הממונה על הפיקוח האלקטרוני גנ"מ טל שוורץ ביום 18.6.19, בהתאם לסעיף 22ח(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים") להפסיק את הפיקוח האלקטרוני ולהעביר את המבקש למעצר. כמצווה בחוק התקיים דיון לפני ביום 18.8.19, ובהחלטה מאותו יום קבעתי כי החלטת הממונה על הפיקוח האלקטרוני להעביר את המבקש למעצר מאחורי סורג ובריא תיוותר על כנה.

מעצרו של המבקש הוארך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, מעת לעת. ובפעם האחרונה הורה בית המשפט העליון ביום 6.4.2020, בהחלטה שניתנה בבש"פ 2120/20, כי מעצרו של המבקש יוארך ב- 150 ימים החל מיום 4.4.20 או עד למתן פסק דין בתיק העיקרי, לפי המוקדם.

ביום 6.5.20 הגיש המבקש את הבקשה הנדונה לעיון חוזר, בה עתר להעבירו ממעצר מאחורי סורג ובריה אל המשך מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. המשיבה התנגדה לבקשה ובדיון שהתקיים לפני ביום 2.6.20 שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים.

טיעוני באי כוח הצדדים

באי כוח המבקש טענו כי העילות לעיון חוזר נעוצות הן בשינוי נסיבות והן בחלוף זמן ניכר מעת מעצרו של המבקש. בתוך כך נטען כי המבקש, כבן 60 שנים, סובל ממחלות לבביות, ונדרש בעבר לאשפוז, כך שהמשך מעצרו בין כתלי בית המעצר מעמידו בסיכון גבוה, בייחוד במצב הנוכחי בשל נגיף הקורונה. לטענת הסניגורים התיק בבית משפט השלום הוא שהיווה את הסיבה למעצרו של המבקש במסגרת ההליך הנוכחי, ומשהמשיבה לא ביקשה את הארכת מעצרו של המבקש שם לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, הרי שניתן לחזור וליתן במבקש את האמון הנדרש ולהעבירו לסטטוס המעצר הקודם, דהיינו- מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני בבית דודתו, אותו המבקש לא הפר. באשר לחלוף הזמן, נטען כי המבקש מצוי פרק זמן לא מבוטל במעצר מאחורי סורג ובריה, כאשר ההליך בתיק בבית משפט השלום מצוי בעיצומה של פרשת התביעה וצפויה פרשת הגנה ארוכה. כמו כן נטען כי קיימת חשיבות רבה להתמשכות ההליך בבית משפט השלום גם בעניין המעצר בתיק זה משום שהמבקש אינו בגדר עצור באותו הליך, לא ניתן להגיש בקשה לעיון חוזר בעילה מהעילות לרבות משום כרסום בראיות. כמו כן, נטען גם כי משום שהליכי המעצר בבית משפט השלום הסתיימו הרי שלא ניתן לתקוף את עילת המעצר בגין אותה פרשה. הסניגורים טוענים כי מצב הדברים האמור מקיים אבסורד וכי יש על כן לבחון את המשך מעצרו של המבקש בהתאם לסעיף 52 לחוק המעצרים תוך איזון הלוקח בחשבון את מניעותו של המבקש לטעון כנגד קיומה של תשתית ראייתית בעניין התיק בבית משפט השלום.

המבקש, בדבריו לפני, תיאר את מצבו הרפואי וטען כי המשך מעצרו מאחורי סורג ובריה מקשה עליו להיערך יחד עם באי כוחו להגשת הסיכומים בתיק העיקרי.

באת כוח המשיבה טענה כי יש לדחות את הבקשה לעיון חוזר וכי לא מתקיימות נסיבות המצדיקות המשך מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. בתוך כך טענה הפרקליטה כי לא התבקשה הארכת מעצרו של המבקש בגין התיק בבית משפט השלום לאור פסיקת בית המשפט העליון שאין לפעול למעצר עד תום ההליכים בשני הליכים שונים. כמו כן טענה כי המבקש הפר את האמון שניתן בו ואין מקום להתחשב בכך כי עד לאותה הפרה לא הפר את התנאים המגבילים. לטענתה, ההליך בתיק בבית משפט השלום קבוע לישיבת הוכחות אחרונה וכי מסוכנותו של המבקש כמו גם החשש שיימלט מן הדין מצדיקים את המשך מעצרו בין כתלי בית המעצר.

דיון והכרעה

לאחר שנתתי דעתי לטענות באי כוח המבקש ולטענות באת כוח המשיבה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לעיון חוזר להידחות.

נימוקי הבקשה לעיון חוזר נשענים על טענה לשינוי בנסיבות ועל טענה לחלופי זמן ניכר.

במסגרת הטיעון לשינוי בנסיבות נטענו טענות בעניין מצבו הרפואי של המבקש ובעניין מניעותו מלטעון כנגד התשתית הראייתית בהליך המעצר בבית משפט השלום לאחר שלא נתבקשה הארכת מעצרו שם ולפיכך הליכי המעצר הסתיימו.

במסגרת הטיעון לחלופי זמן נטען להימשכות הליכים בתיק העיקרי בפרשה 512 ובתיק בבית משפט שלום שעניינו בעבירת סמים.

באשר למצבו הרפואי של המבקש. בית המשפט העליון קבע רק לאחרונה, ביום 6.4.20, במסגרת החלטתו בבקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים בבש"פ 2120/20 הנ"ל כי: **"אמת נכון הדבר, מצבו הרפואי של אוזיפה אינו בכי טוב. מעידים על כך המסמכים שהוגשו במהלך הדיון, ואף המבקשת אינה חולקת על כך".** כמו כן קבע: **"אינני מתעלם ממצב החירום הכלל שאנו שרויים בו. אכן, אוזיפה, מצוי כפי הנראה באוכלוסיית סיכון ביחס לנגיף הקורונה. יחד עם זאת, שב"ס ערוך, ממוקד, ומעדכן אותנו תדיר, באמצעות נציגי המדינה, על מצב בתי הסוהר בעת הזאת ועל הבקרה שנעשית. במצב דברים זה, ובשים לב לנסיבות המתוארות לעיל, אין הצדקה לשחרורו של אוזיפה מבית המעצר. רופאי בית המעצר יעקבו שם אחר מצבו הרפואי".** כעת, בגדרה של הבקשה לעיון חוזר שהוגשה כחודש ימים בלבד לאחר שניתנה ההחלטה האמורה בבית המשפט העליון ובגדרם של הטיעונים בעל פה בדין שהתקיים לפני כחודשיים לאחר מכן, לא נטען לשינוי לרעה במצבו הרפואי של המבקש או ביכולתו של שב"ס להעניק למבקש את הטיפול לו הוא זקוק, גם בנסיבות קיומו של נגיף הקורונה. אני קובע, על כן, כי לא מתקיים שינוי נסיבות משום מצבו הבריאותי של המבקש המצדיק הקלה בתנאי מעצרו.

מתוך דברי באי כוח הצדדים עולה כי לא נתבקשה בקשה להארכת מעצרו של המבקש בבית משפט השלום. הסיגורים טענו כי מצב דברים זה מונע בידם מלטעון טענות בקשר למעצר לרבות טענות לחולשה ראייתית.

טענתם זו של באי כוח המבקש, על פניה, יש בה הגיון רב אלא שאין היא חזות הכול. המבקש נעצר על בסיס שתי עילות. האחת על פי עילה למעצר עד תום ההליכים משום הראיות לכאורה לכך שסיפק סם בין כתלי בית המשפט לעצורים בפרשה בה גם הוא נאשם, והעילה השנייה מבוססת על סמכותה של הממונה על הפיקוח האלקטרוני כפי הוראת סעיף 22(ח2)(2) לחוק המעצרים. הוראה זו לא בוטלה אלא אושרה בהחלטתי מיום 18.8.19. לפיכך היא שרירה וקיימת עד היום. עילת מעצר זו היא נגזרת של עילת המעצר עד תום ההליכים לפיה נעצר המבקש מעצר "ממש" ואחר כך, הועבר למעצר באיזוק אלקטרוני. משום כך, אין נפקא מינה בכך שמעצרו בבית משפט השלום לא הוארך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים.

אשר על כן, מעצרו של המבקש בהליך זה נבחן על פי חומרת המעשים המיוחסים לו, המסוכנות הנשקפת ממנו בשל כך וקיומן של עילות מעצר נוספות. באשר לקיומן של אלה כבסיס למעצר עד תום ההליכים- אין חולק.

עתירתו של המבקש, במסגרת הליך של עיון חוזר, לשחררו להמשך מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני תלויה, אפוא, במידה מכרעת, בשאלת מידת האמון שניתן ליתן בו. מידת האמון שניתן ליתן במבקש מושפעת מהמעשים המיוחסים לו בהליך בבית משפט השלום. בית המשפט העליון קבע בבש"פ 2021/20 כי האמון שניתן במבקש זה מכבר: **"נפגם במידה רבה, ואיננו עוד כשהיה"**. כמו כן נאמר שם: **"דא עקא, במקרים מעין אלו שלפני, האמון שנוצר בין בית המשפט לבין הנאשם נסדק, אולי אף נשבר, ולשם בנייתו מחדש, מוטלת על הנאשם מעמסה כבדה עד מאד"**.

המבקש מכחיש את המיוחס לו בנוגע להברחת הסמים באולם בית המשפט בהיותו נתון בתנאי פיקוח אלקטרוני. אכן אין לצפות את תוצאות ההליך בגין כתב האישום שהוגש נגדו בבית משפט השלום בגין אותם מעשים. במסגרת הדיון בבקשה להארכת מעצרו בבית המשפט העליון טען המבקש כי לא ניתן להסתמך על חשדות מוכחים על מנת להצדיק את המשך מעצרו מאחורי סורג וברית. במסגרת הבקשה הנדונה לעיון חוזר טוען המבקש כי משום שאינו יכול לתקוף את התשתית הראייתית הלכאורית בהליך המעצר בבית משפט השלום, אין למצוא באישומים המיוחסים לו שם משום פגיעה באמון. המדובר בטענות המהוות צדדים שונים של אותה מטבע, ואף בהקשר לאלה קבע בית המשפט העליון קביעות המשמטות את הבסיס לטענות המבקש לפני. ואלה הם הדברים:

"...במסגרת הליכי מעצר, איננו תרים רק אחר מסוכנות ודאית. חשש למסוכנות, "יסוד סביר לחשש..." (ס' 21(א)(1)(ב) לחוק), מצדיקים אף הם מעצרו של אדם. אותו חשש, מטבעו, איננו ודאי, ואיננו נדרשים לטעת מסמרות בנוגע לעוצמתו או לסיכויי התממשות. בדומה לכך, האינדיקציות לרמת האמון שניתן לרחוש לנאשם על מנת להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, אינן נלמדות אך ורק מהרשעות עבר חלוטות. כלי-העזר העומדים לבית המשפט בהקשר זה, הם מגוונים באופיים ובעוצמתם. כך, תסקיר שירות המבחן מספק נקודת מבט רלוונטית (סעיף 22ג לחוק), העבירה שבה מדובר ונסיבות ביצועה, הרשעות עבר המלמדות על אופיו וכן הפרות קודמות של תנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני, פיקוח אנושי, ועוד, מקרינים כולם על האיזון שנעשה (סעיף 22ב(א)(2) לחוק). סעיף 22ח(ב)(1) לחוק קובע, כי אם "היה לממונה יסוד סביר להניח כי מפקח הפר את תנאי המעצר בפיקוח אלקטרוני וחזר והפר אותם גם לאחר התראה או כי הפר הפרה מהותית של תנאי הפיקוח [...] רשאי הוא להורות על הפסקת המעצר בפיקוח אלקטרוני והחזרת המפקח למעצר במקום מעצר" (ההדגשות אינן במקור - נ' ס'). הפרה מהותית הריהי, בין היתר, "ביצוע עבירה בתקופת הפיקוח" (סעיף 22ח(ז)(2) לחוק). די ביסוד סביר להניח כי הופר האמון, על מנת לשלול מעציר את הזכות לשהות בתנאי פיקוח אלקטרוני חלף שהייה מאחורי סורג וברית. גבי דידי - כתב האישום שהוגש נגד אוזיפה בגין הברחת סמים בתקופת הפיקוח האלקטרוני, בצירוף אותן ראיות לכאורה שפורטו בהחלטות בית משפט השלום ובית משפט המחוזי שהורו על מעצרו, מהווים "יסוד סביר להניח" כי אוזיפה הפר הפרה מהותית את תנאי הפיקוח האלקטרוני. מכאן, ובצירוף כל אשר קדם לאותה הברחת סם שאוזיפה הואשם בה, שהוא כשלעצמו מלמד על מסוכנות רבה, וכשדרך הכלל בעבירות שאוזיפה הואשם בביצוען היא מעצר, הרי שאין הצדקה להורות על החזרתו למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני בלבד".

אכן, דברים ברורים ונחרצים אלה נקבעו בהליך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים ואילו הדיון כאן הוא בהליך של עיון חוזר לפי סעיף 52 לחוק המעצרים. מדובר אמנם בשני נתיבים משפטיים שונים. אלא שלעיתים קרובות, שמא אומר קרובות ביותר, נתיבים אלה משיקים זה לזה. במסגרת הדיון על פי סעיף 62 לחוק המעצרים בוחן בית המשפט שיקולים שונים, בין היתר התקדמות ההליכים בגינם נעצר האדם, כמו גם העילות למעצרו לרבות מסוכנותו. במקרה שלפני קבע בית המשפט העליון אף לפני כחודשיים ימים כי מסוכנותו של המבקש מובילה להמשך מעצרו או שמא אומר לאי החזרתו למעצר באיזוק אלקטרוני.

אני סבור כי מסוכנותו הרבה של המבקש ומידת האמון שניתן בו אשר נפגמה במידה רבה בהתחשב בהברחת הסמים המיוחסת לו בהליך בבית משפט השלום, אינם מצדיקים שינוי בנקודת האיזון להעברתו למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני.

אני דוחה, אפוא, את טענות המבקש לשינוי נסיבות משום מצב רפואי, מסוכנות ואמון.

באשר לטענה בדבר חלוף הזמן. המבקש טוען בנוסף כי חלף זמן ניכר וכי ההליכים בעניינו, הן זה שבבית משפט השלום והן זה שבתיק העיקרי בקשר להליך זה, צפויים להימשך זמן רב. איני מקבל טענות אלה. הטענה לחלוף זמן ניכר רלבנטית רק לפרק הזמן שחלף בקשר להליכים בתיק זה. וכשבכך עסקינן, הרי שבהליך העיקרי הוגשו זה מכבר סיכומי המאשימה ונקבע מועד להגשת סיכומי ההגנה. וכלשונו של בית המשפט העליון "**מצויים אנו בפתח הישורת האחרונה של ההליך, אף כי גם זו תארך ככל הנראה פרק זמן בלתי מבוטל, מפאת היקפו של התיק. זהו הכרח בל יגונה, הנובע כאמור מהיקפה וממורכבותה של הפרשה שבה עסקינן**".

אני סבור כי בהינתן היקפו של התיק, השתלשלות הליכי המעצר בעניינו של המבקש, חומרת המעשים המיוחסים לו, מסוכנותו הרבה ובעיית האמון, אין בפרק הזמן בו נתון הוא במעצר מאחורי סורג ובריש לשנות מהאיזון המחייב את המשך מעצרו מאחורי סורג ובריש.

הבקשה לעיון חוזר נדחית.

המזכירות תעביר החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ח סיוון תש"פ, 10 יוני 2020, בהעדר הצדדים.